דגל מחנה אפרים — מצורע

זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו והובא אל הכהן: יש להעיר בזה לשון תורת מצורע כי היה ראוי לומר משפט המצורע: ולקח למטהר שתי צפרים חיות טהורות ועץ ארז ושני תולעת ואזוב ושחט את הצפור האחת על כלי חרש על מים חיים ואת הצפור החיה ושלח על פני השדה: לפע"ד יש בכאן רמז איך שהתורה הקדושה נותנת עצה להצדיק איך להעלות נשמות של ישראל ולקרבם לה' וע"ד אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלך גם עלה כי כשאדם נופל ממדריגתו ויורד ח"ו לבחי' מצרים אז כל הבחי' שלו יורדים עמו הן תורתו וכל המעשים שלו וכן כשיש לו עליה אזי עולין עמו כל המדריגות שלו הן תורתו עם מעשים טובים שלו וכל העולמות שהוא דבוק בהן יש להם ג"כ עליה עמו וזהו זאת תהיה תורת המצורע היינו מי שנפל ח"ו ממדריגתו וגם תורתו היא ג"כ בבחי' מצורע וכן כל הבחינות שלו: ביום טהרתו כשהוא מטהר עצמו אז והובא אל הכהן היינו ממילא והובא תורתו אל הכהן דא קב"ה ויש לה עליה וכן לכל המדריגות שלו ממילא נמשכים עמה ואח"כ מפרש אופן טהרתו שיתדבק אל הצדיק ובמה יטהרנו הצדיק ולק' למטהר שתי צפרים חיות טהורות: כי כן שמעתי מאא"ז זללה"ה כי כל עליות של האד' א"א להיות כ"א ע"י ראשי וצדיקי הדור הן המדות של האדם הן דיבורים שלו הכל הצדיק יכול להעלות ויש שני בחי' בזה יש אנשים שהצדיק מעלה אותן בתורתו ותפלתו ויש אנשים שאינו יכול להעלותן כ"א בשיחה שלו ע"ד ועלהו לא יבול אפילו שיחת חולין שלו יש בו צורך אף שנראה שהם דברים בטלים ובאמת הצדיק מעלה אותו ע"י דיבורים שלו שמדבר עמו וכן שמעתי מאא"ז זללה"ה ולאו כל אדם זוכה לזה כמו שאמר אא"ז זללה"ה על המשנה ראוה מדברת עם אחד ודי בזה: וזה י"ל שמרמז הפסוק ולקח למטהר שתי צפרים לשון פיטפוטי דברים והיינו שתי צפרים פי' ב' מיני דבורים כנ"ל שבהם הוא מטהר לנשמות ישראל כ"א לפי בחינתו: חיות טהורות והיינו רק שיהיו הב' מיני דבורים הנ"ל בחיות ודביקות להשם ב"ה וטהורות מכל הפניות ועץ ארז ושני תולעת ואזוב ע"ד שכתוב אצל דוד המל' ע"ה עדני עצני כשהיה יוצא למלחמה היה מקשה עצמו כעץ וזהו עצני לנקום נקמתו וכשהיה עוסק בתורה היה מעדן עצמו כתולעת כן דרשו חז"ל נמצא היה לו ב' בחינות בחי' גבורה וגדלות ובחי' שפלות וזהו בכל צדיק שני בחינות אלו שנראה לבני העולם שמתנהג בבחי' גבורה וגדלות וזהו עץ ארז ארז הוא מספר יצחק שהוא בחי' גבורה ובאמת הוא אזוב היינו שפל ושני תולעת היינו כבחי' דוד מעדן עצמו כתולעת: ושחט את הצפור האחת היינו בחי' דיבור א' שהוא בתורתו ותפלתו על כלי חרש היינו לשם השכינה שנקרא כלי חרש יעסוק בתורתו ותפלתו על מים חיים היינו התורה שנקראת מים חיים מים נובעי' וע"י התורה מעלה אותם שהם אחוזים בשורשם בתורה ואת הצפור החיה היינו הדבור השני: ושלח על פני השדה היינו לעלות אנשים ריקים הנקראים איש שדה שאינו יכול להעלותם בתורתו כ"א בסיפורי דבריו כנ"ל: וזהו שהתורה הקדושה בנועם אמריה יהיבת עצה לחכימי דרא איך להעלות ולקרב נשמות ישראל להשם יתברך והבן:

עוד ירמוז ע"ד דאיתא בתיקונים שחס הקב"ה על ישראל ונתן להם עניות תחת ד' מיני נגעים שכתורה וע"ד דאיתא וימן ה' דג גדול לבלוע את יונה דאעניותא והנה להבין זה נעיר עוד בשינוי הלשון שאח"כ כתוב ממעי הדגה וחז"ל פירשו כי ממעי הדג לא היה מתפלל שהיה בריווח והקיא אותו הדג למעי הדגה והיה שם בדוחק גדול אך קשה מ"ש אח"כ ויאמר ה' לדג ויקיא את יונה וכו' והיה ראוי לומר דגה כיון שכבר היה במעי הדגה והנכון בזה לפע"ד שיש בזה רמז ע"ד אין עני אלא בדעת ומזה נמשך כל העניות בגשמיות כי מתחלה ניתן לו עניות הדעת וכשאין מרגיש בנפשו ואינו מפשפש במעשיו נותנין לו עניות גמור ואח"כ כשחוזר בתשובה ומיישב בעצמו שכל עניות נמשך מן הדעת אזי מבקש להש"י שיתן לו חנינת הדעת אזי בטל ממנו ג"כ עניות ממש וזהו הרמז וימן ה' דג היינו עניותא ר"ל עניות הדעת וכשאינו חושש לוה אזי גורם לעצמו שמתפלל אח"כ ממעי הדגה היינו עניות גמור שאז הוא בדוחק גדול וכשהוא מתפלל על עניות הדעת אזי בטל ממנו כל העניות כי הש"י נותן לו חנינת הדעת שהוא בחי' דג שעליו היה מתפלל וממילא יצא גם מן הדגה שהוא עניות גמור ר"ל וזהו הרמז זאת תהיה תורת המצורע דא עניות מן התורה והדעת שהוא חילוף מצורע היינו בחי' נגעים: ביום טהרתו היינו כשרוצה לטהר אזי והובא אל הכהן היינו הצדיק העובד ה' ולקח הכהן למטהר היינו הצדיק יקח לו שתי צפרים לשון צפר ובהירות המוחין והיינו בחי' דעת הכלול משני הבחי' חו"ב ולכך נקרא שתי צפרים היינו שהוא כלול משניה' ויחזור לבחי' הדעת ע"י הצדיק שיהיה חיות וטהורות ועץ ארז ושני תולעת ואזוב כנ"ל והמש"י:

עוד ירמוז דהנה ידוע דאית ת' עלמין דכסופין שכוספים וחומדים ומצפים ומגעגעים לחסד ה' כ"א ואחד לפי מדריגתו כדאיתא בזוה"ק אפי' בעירי חקלא מצפין לחסד ה' למזוני ובני אדם מצפין לפרנס' כ"א לפי מדריגתו היינו ת"ח מזוני דלהון דקיקא יתיר וכו' ע"ש וזהו רמז בתורה וישקול אברהם לעפרון ארבע מאות שקל כסף כי אברהם היה איש חסד והיה משפיע חסד לכל באי עולם שהם ארבע מאות עולמו' דכסופין וזהו שמרמז ארבע מאות שקל כסף עובר לסוחר לשון צנה וסוחרה היינו למי שמחזר ומסבב אחר זה ומגעגע אחר חסד ה' וכן הוא בכל צדיקי הדור שנקראים אנשי חסד ע"ד איזהו חסיד המתחסד עם קונו ומקרב נשמות ישראל לה' ומי שדבוקו הוא סביב הצדיק אזי נתעלה בכל המדריגות כנ"ל הן תורתו ומ"ט שלו הן הפרנסה שלו לכולם יש להם עליה ובאם אינו דבוק ח"ו לשום צדיק אזי יש כנגדו יוה לעומת זה ת' מיני קליפות ע"ד וארבע מאות איש עמו ואז אף תורתו ומעשיו הטובים מלובשים בקליפו' ר"ל וכמו שאמרתי ע"ד הלצה כי יש שוטה שמדמה עצמו לצדיק וסובר שהוא בעצמו צדיק ואינו צריך להיו' דבוק לשום צדיק ואינו יודע כי הוא שוטה גמור אך שמשטין

בו וכל תורתו ומ"ט שלו הם מלובשים בקליפו' בחי' ארבע מאות איש כנ"ל והוא כמו שמרמין אחד אל השק והוא סובר שאינו בשק וזהו סימנו אם הוא בשער המלך אז בוודאי אינו בשק כי אין לבוא אל שער המלך בלבוש שק והנה שער המלך הם הצדיקים שהם שער ליכנס על ידם למלך מלכו של עולם ושק היינו בחי' ד' מאות איש וזה י"ל שמרומז בפסוק זאת תהיה לשון הויה וליקוחין: תורת המצרע מצרע מספר ת' היינו בחי' ת' איש וזהו תורת המצורע היינו שאף תורתו מלובשת בתוך אותם הקליפות והוא שאמר זאת תהיה לשון ליקוחין היינו כשירצה שילקח ויטהר מן אותן הקליפות וזהו ביום טהרתו שרוצה לטהר עצמו מזה וליכנס אל בחי' עלמין דכסופין הנ"ל אזי והובא אל הכהן שהוא איש חסד כנ"ל שעל ידו יתעלה בכל הדברים כנ"ל: ויצא הכהן אל מחוץ למחנ' היינו שצריך לצאת חוץ למדריגתו כדי להעלות אותו והנה נרפא נגע הצרעת מן הצרוע היינו שאינו יכול להעלות אותו ולרפאות חלאת טומאת נגעו אם לא מן הצרוע היינו שיהא התעוררת מן הצרוע שירצה להתרפאות וליטהר: וצוה הכהן היינו לשון דביקות שידבק עצמו עמו כדי להעלות אותו ולקח שתי צפרים חיות טהורות ועץ ארז ושני תולעת ואזוב היינו כנ"ל צפרים לשון צפר ובהירות המוחין והוא בחי' דעת הכלול משניהם כנ"ל וזהו ולקח הכהן היינו הצדיק יקח לו הבחי' דעת והתורה שלו מן הקליפה ולהחזירו למקום קדושה ועץ ארז ושני תולעת היינו ע"ד הנ"ל שהם ב' בחינות של דהמע"ה א' בחי' מלחמה ללחו' מלחמת ה' וא' לעסוק בתורה בבחי' שפלות ואזוב אזוב ע"ה גימ' טוב ואין טוב אלא תורה כי הכל הוא ע"י התורה והמש"י:

עוד יש לבאר ענין טהרת המצורע כי מבואר במ"א על פסוק ועל פיהם יהיה כל ריב וכל נגע וכו' היינו ע"י הכהנים העובדי ה' נעשה הוי"ה מכל ריב וכל נגע והם מהפכים מריב לרבי והוא חו"ב עם הנביעו כמבואר בשם אא"ז זללה"ה ומנגע לעונג וזהו כי יפלא ממך דבר וכו' בין דם לדם וכו' וע"י שממשיכין את הוי"ה ב"ה נמתקין הדינים בשורשם ומהפכים מנגע לעונג ומריב לרבי ומדם לאדם וזהו ויהפוך ה' אלקיך לך את הקללה לברכה כי אהבך וכו' לך דייקא כי באמת לשונאי ה' הוא קללה ממש דין ודם ונגע וריב וזהו שבארתי בפ' שמיני אוביו אלביש בושת ועליו יציץ נזרו היינו הבושת נזרק על שונאי השם ללובשם וזהו ויאהב קללה וכו' ולא חפץ בברכה ולנו נהפך לנזר והבן כי הוא ממש מספר ג' אלקים ע"ה לכן לנו נהפך "החרן" לנזר ועטרה והם ילבשו בושה וכלימה "וחרן" אף ה' וידוע שיש שני מיני דבורים דיבור א' תורה ותפלה ודיבור א' לפרנסה ולקרב את העולם וזהו ממש שאמר אא"ז זללה"ה כי זהו גדלות וקטנות להרים את העולם כולו והבן והוא שרימז התורה בטהרת המצורע בשני צפרים הם דבורי' טהורים וחיים א' לשון משוך וזהו ושחט כמו חץ שחוט: על מים חיים אל כלי והוא הדבור הגדלות והשני הוא הדבור המשולח ע"פ השדה והוא מחובר ומוטבל בדם הצפור השחוטה כי צריך לקשרם יחד השני דבורים סוד גדלות וכו' בכדי לטהר את הנגעים להפכם לעונג לאוהבו ה': ולריב ולנגע לשונאי עובדי השם והבן:

זאת התורה לנגע צרעת וכו' ולשאת ולספחת וכו' י"ל בזה בדרך רמז ע"ד מאמר חז"ל חש בראשו יעסוק בתורה וכמ"ש ולכל בשרו מרפא זה טעם הוא כי כל החלאים ונגעים שבא על האדם ר"ל הוא מחמת שפגם בתורה וכשעוסק בתורה התורה מכפרת עונותיו: והוא שאמר זאת התורה לעולה ולמנחה ולחטאת וכו' היינו זאת התורה מכפרת מה שעולה וחטאת מכפרת וכן מה שכולם מכפרים התורה ג"כ מכפרת: וזהו שאמר ג"כ זאת התורה מועיל לנגע צרעת וכו' שמרפאת לכל בשרו ע"י שמכפרת על כל עונותיו וממילא נתרפאו כל הנגעים והחלאים ר"ל והבן:

והזרתם את בני ישראל מטומאתם וכו' הוא על דרך ולכל בני ישראל היה אור במושבתם: והוא ע"ד שאמרתי על תתן אמת ליעקב כי יעקב היה איש תם שהעלה את הת' למ"ם סתומה לכן נגלה אליו אלופו של עולם ונעשה מזה אמת וידוע כי כל אור הוא א' לכן ישראל שהי' מושבם בבחי' תם כמו יעקב נתגלה להם אלופו ש"ע שהוא א' והוא אור וזהו ולכל בני ישראל היה אור במושבותם היינו במושב תם והבן: וידוע כי אור דא רז כדאיתא בתיקונים והיינו כי אור הוא אל"ף ואל"ף לשון מופלא ומכוסה שהוא רז דהיינו מופלא ומתכסיא ממך וזהו ולכל בני ישראל שהם בחי' יעקב וישראל וד"ל והבן: וזה י"ל פי' הפסוק והזרתם היינו והזר תם פי' זר הוא אותיות רז שהוא אל"ף כנ"ל שתכניסו את הא' בתם ויעשה מזה אותיות אמת ואמת ממתיק כל הדינים כידוע בכוונת הקטורת ויאמר ה' אל משה כי משה במילואו הוא מספר האמת וממתיק בחינת מות ונעשה האמת שהוא בחי' החיים הנמשך מן אלופו ש"ע ע"ש והבן וזהו והזר תם היינו שתכניסו הא' בתם ויעשה מזה אמת בחי' הממתיק מות כנ"ל אזי ולא ימותו והבן כי הוא בחי' התיים מתרין תפוחין והמש"י:

עוד ירמוז כי כבר נתבאר כי בחי' המוחין הם המתפשטים על כל איברי הגוף ואז והיה מחניך קדוש וע"י בחי' התקדשות האברים זוכה לקדושת המחשבה וע"י בחי' התקדשות המחשבה זוכה שנתקדש איבריו והא בהא תליא וזה י"ל שרימזו בש"ס על פסוק והתקדשתם והייתם קדושים אדם מקדש עצמו מעט מקדשין אותו הרבה מלמטה מקדשין אותו מלמעלה: מלמטה היינו בחי' האברים מקדשין מלמעלה בחי' המחשבה וכן מעט והרבה כי בחי' האברים למע' יחשב נגד בחי' המחשבה כי היא ענין רוחניות שאינו תופס מקום כלל וזהו והזרתם את בני ישראל מטומאתם ואיתא בזוה"ק שהוא לשון זרות וכן הוא ג"כ לשון זר ונזר ופי' כשאנו זרים ומופרשים מטומאת האברים הנגלים אזי נעשה בחי' זר ונזר עליכם בבחי' קדושת המחשבה כנ"ל אשר היא חופפת תמיד עליכם ועל אבריכם כמו כתר המקיף על הראש ואם ח"ו האברים אינם מקודשים אזי מסתלק בחי' קדושת המחשבה ואינו מתפש' אור הנשמה והמחשבה על האברים ח"ו ועיקר התפשטות המחשבה הקדושה הוא על הלב שהוא מלך על כל האברים ומשם אל האברים והמש"י: